

I øvrigt var jeg forberedt paa, at jeg fik de 5,000 Alen ved Gylling at høre. Men det Forhold kan slet ikke sammenlignes med det, der her foreligger. Thi naar man skal ofre saa mange Penge som ved Gylling for at faa en Stump Bane ind til sig, siger jeg, som selv har ca. 5,000 Alen fra en Station, at det at faa en Bane saa nær i en Udkrog som Gylling, og det endog gratis, er noget andet end det, der er Tale om ved Vridsløselille. Jeg siger kun — og det pointerede jeg skarpt, da Andragendet var for — at Staten efter min Mening har Interesse i Anlægget paa Anstaltens Vegne, idet der for den kunde spares Penge derved, naar man vil tage praktisk og fornuftig paa Sagen. Men jeg har faaet det personlige Indtryk, at det er den brave Inspektør dernede, som det ikke behager at faa denne Holdeplads. Gudbevares, Embedsmændene ere fortræffelige Mennesker, men de ere heller ikke mere end Mennesker, og selv om det ikke passer ham, kunde det dog godt være, at det kunde passe baade Staten og andre. Men, som sagt, jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand for Egnen (Rosleff) har forstaaet Sagen rigtigst, naar han hænger sig fast i Ministerens Udtalelse om, at da der nu ved Vridsløselille holder et Tog en Dag om Ugen 2 Gange, nemlig om Fredagen, kunde det muligvis udvides noget. Kunde det blot udvides, antager jeg, at det vil gaa her som flere andre Steder, at det med Tiden vil vise sig praktisk at gøre lidt mere endnu, og at man saa maaske efterhaanden kunde komme til det, de ønske. I det hele udtalte den højtærede Minister sig ret velvilligt om Sagen, og jeg ønsker netop at understrege over for det høje Ting, at naar vi ere 7 Medlemmer af Finansudvalget, som ønske, at denne Sag atter skal henvises, og Ministeren udtaler sig ret velvilligt om Spørgsmaalet, kan jeg nok opfordre mine Kolleger i Tinget til at stemme med os for at henvise denne Sag. Det kan jo aldrig skade, og de Herrer have jo været med til det før, de skulle altsaa blot blive i det Spor, hvori de vare i Fjor.

Forskellige ærede Medlemmer have jo anbefalet den udmærkede Handel, Staten skulde gøre med Tølløsebanen, men jeg maa ærlig tilstaa, at det forekommer mig, at den højtærede Minister svarede meget fornuftigt derpaa. Det er jo en gammel Historie, at vi, der ikke ere Socialister, ikke have nogen særlig Tro til Statsarbejde, og vi have gjort den Erfaring, at naar Staten skal til at drive en Ting, bliver det

meget dyrere. Men en Ting vil jeg sige til de Herrer, for saa vidt da min Attest kan hjælpe noget: De have gjort deres Pligt som lokale Repræsentanter. De have med en Veltalenhed, jeg meget maa beundre, anbefalet deres Egn. Hvorvidt man ved en nærmere Undersøgelse og Overvejelse vil komme til det Resultat, de Herrer ønske, kan jeg ikke sige. Da jeg er overbevist om, at de Herrer ønske at gavne Sagen saa meget som muligt, vil jeg tilraade de ærede Ændringsforslagsstillere at tage deres Forslag tilbage. Thi som det nu foreligger, er hele Finansudvalget enigt om ikke at tiltræde det, og jeg er forpligtet til at anbefale, at man ikke tiltræder det. En Forkastelse ville de vel ikke have, da den til en vis Grad foregriber Sagen. Tage de Forslaget tilbage, kunne vi jo senere tale om det. Man handler jo ikke saadan uden videre, naar man ikke er overbevist om, at det er en god Handel. De Herrer skulde have betænkt, da de havde den Historie i Stand, at det ikke vilde være heldigt at drive en saadan Bane, og jeg kan godt forstaa, at de nu gerne vilde have Staten til at overtage den. Jeg vilde i deres Sted maaske ogsaa anbefale et saadant Forslag. Nu er jeg jo frit stillet over for denne Sag, da den ikke angaar den Landsdel og heller ikke den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere. De Herrer kunne ikke gøre Sagen nogen bedre Tjeneste end ved at tage Ændringsforslaget tilbage. Det staar dem saa frit for at komme med det igen, og med den Veltalenhed, Rigsdagsmændene derude fra have, vil det saa maaske være muligt at komme til et for dem bedre Resultat, end de naa i Dag. Jeg glæder mig, som sagt, over den velvillige Maade, hvorpaa den højtærede Minister har stillet sig til disse Sager.

N. I. Jensen: Jeg kan ikke være den ærede Minister taknemmelig for den Stilling, han har indtaget til den af mig omtalte Sag. Hovedsagen for Ministeren synes at være den at forsvare kgl. Kommisarius, ja, endog at erklære ham for at være syndefri, men det er at gøre urent hvidt i den Henseende. Hvis derimod den ærede Minister havde sagt: Jeg har ikke selvstændig Kendskab til dette Forhold, jeg har ikke anden Kendskab dertil end den, Kommissarius har givet mig, jeg er villig til at undersøge dette Forhold og søge at tilfredsstille de billige Krav, som i saa Henseende stilles fra Andragernes Side, vilde jeg have været den ærede Mi-